

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **M. L. I.**, narozený X
státní příslušník Afghánské islámské republiky
tč. v Z. P. Z. C. X

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2021, č. j. KRPS-22785-17/ČJ-2021-010022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, Mgr. Ladislavovi Bártovi, se přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 1. 3. 2021 a dále doplněnou ustanoveným zástupcem podáním odeslaným dne 12. 3. 2021, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2021, č. j. KRPS-22785-17/ČJ-2021-010022-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2021 (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013/EU ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), s tím, že se doba zajištění stanoví na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že se žalovaná nedostatečně zabývala otázkou, zda reálně dochází k transferům žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Ze *statistiky Ministerstva vnitra České republiky*, kterou žalobce k žalobě přiložil, totiž vyplývá, že v prosinci 2020 žádné dublinské transfery do Rumunska provedeny nebyly. Tato skutečnost tak zásadně zpochybňuje realizovatelnost jeho zajištění.
3. Dále žalobce namítal, že bylo povinností žalované posoudit z úřední povinnosti otázku systémových nedostatků v rumunském azylovém systému a nebezpečí nákazy [opíraje se o rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27]. Žalobce je přesvědčen, že jeho předání do Rumunska je nepřípustné (nemožné), k čemuž doložil *zprávu Country Report: Romania* o stavu azylového řízení v Rumunsku ke dni 31. 12. 2019. Podle žalobce je všeobecně známo, že rumunský azylový systém vykazuje kapacitní problémy, které v roce 2020 jen vygradovaly, a že situaci ztěžuje epidemie viru Covid-19. V rumunských uprchlických táborech jsou nepřijatelné životní podmínky – zejména pokud jde o hygienu a přístup ke zdravotním službám. Mimoto uprchlíci čelí finančním, jazykovým a dalším bariérám, ať už jde o přístup ke zdravotnickému systému nebo získání zaměstnání. Žalobce poukázal též na problémy spojené s kvalitou tlumočení, o čemž svědčí případ žadatelů z města Rădăți, ale i jeho případ, kdy pravděpodobně tlumočnicka ani neměl a stal se žadatelem o mezinárodní ochranu bez vlastního vědomí (dostal k podpisu patrně nekvalifikovaně přeložené dokumenty, o kterých nevěděl, k čemu slouží; nadto nebyl řádně poučen o tom, že do skončení azylového řízení má setrvat v Rumunsku). Žalobce vytkl rumunskému azylovému systému i to, že se mnohým žadatelům nedostává právního poradenství a pomoci, ačkoliv jde o garantované právo – zajištěným žadatelům není přitom pravidelně umožňován přístup ani ke službám nevládních organizací. Problém tamního systému tkví i v integraci žadatelů či azylantů, kteří bez dokladů nemohou využívat výhody sociálního zabezpečení; absentuje také výuka rumunštiny. Žalobce tak hodnotí rumunský azylový systém jako neefektivní, neúčinný a diskriminační. Jelikož je žalobcovo předání do Rumunska v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, je jeho zajištění za tím účelem nepřípustné.
4. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsala okolnosti zajištění žalobce, zrekapitulovala obsah jeho výsledku a zopakovala některé podstatné pasáže napadeného rozhodnutí. Pokračovala konstatováním, že v průběhu žalobcova zajištění byly činy úkony směřující k jeho předání – dne 10. 2. 2021 Ministerstvo vnitra odeslalo žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska a dne 24. 2. 2021 Rumunsko přijalo odpovědnost a vyjádřilo svůj souhlas s jeho přijetím. Česká republika má na realizaci předání lhůtu až do 7. 4. 2021, proto žalovaná dne 26. 2. 2021 přistoupila k prodloužení doby zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Reálný předpoklad žalobcova předání je tak naplněn a jeho zajištění do 7. 4. 2021 je nezbytné (a to i s přihlédnutím k nebezpečí útěku). K dalším žalobním námitkám žalovaná uvedla, že jde o nepodložené spekulace, neboť Rumunsko je vyspělou zemí Evropské unie s kvalitním zdravotnictvím. Žalovaná

nemá informace stran právní pomoci v Rumunsku a nezná žalobcem odkazovaný (avšak blíže neoznačený) případ žadatelů o mezinárodní ochranu. Výtky týkající se integrace pokládá žalovaná za bezpředmětné, vypověděl-li žalobce, že v Rumunsku zůstat nechce. Žalovaná zdůraznila, že z její činnosti a z jí dostupných informací, jakož ani z judikatury evropských a českých soudů nevyplývá, že by Rumunsko v současnosti vykazovalo systémové nedostatky v azylovém systému. Jedná se o bezpečnou zemi Evropské unie s garancí dodržování lidských práv a svobod. Závěrem proto žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

5. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po včasné odstranění vad na výzvu soudu obsahuje i všechny nezbytné náležitosti. Je tedy věcně projednatelná. Soud proto přezkoumal meritorně napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Dokazování soud neprováděl, jelikož k posouzení žalobních bodů dostačoval obsah předloženého správního spisu a obsah veřejně dostupných listin dobře známých oběma procesními stranám, k nimž se mohly plně vyjádřit. Konkrétně soud neprovedl důkaz měsíčním statistickým přehledem Ministerstva vnitra k mezinárodní ochraně v České republice v prosinci 2020, jelikož počet (nerealizovaných) předání v tomto měsíci nepodává žádnou informaci o tom, zda může dojít k předání žalobce v budoucnu – tj. není způsobilý zpochybnit potenciality transferu v následujícím období. Soud pak neshledal důvod k nařízení jednání za účelem provedení důkazu listinou *Country Report: Romania*, neboť jde o renomovaný a veřejně dostupný zdroj, který je žalovaná povinna při svém rozhodování brát do úvahy (znát), nadto na něj byla v žalobě výslovně upozorněna, a měla tak prostor na něj reagovat v písemném vyjádření k žalobě. Za daných okolností tak nemohlo dojít k negativnímu dotčení procesních práv účastníků.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 29. 1. 2021 zjištěn v areálu DHL/Volvo v obci Mstětice spolu s dalšími cizinci v přívěsu nákladního vozidla. Nepředložil cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti, měl však u sebe rumunský průkaz žadatele o azyl č. 175034/20. Žalobce byl téhož dne zajištěn a eskortován k provedení lustrace a dalších úkonů, kdy byla nalezena shoda s rumunským záznamem v systému EURODAC.
8. Při podání vysvětlení žalobce uvedl, že cestoval z Afghánistánu do Francie, kde chtěl získat pobyt a práci či dávky, a to přes Írán, Turecko, Řecko, Makedonii a Rumunsko, kde byl poprvé kontrolován policií a odvezen do uprchlického tábora na okraji Bukurešti. Tam mu byly odebrány otisky prstů a byla mu vystavena karta, kterou nosil při sobě pro pohyb do/z tábora; jeho test na Covid-19 byl tehdy s negativním výsledkem; o azyl nepožádal. Tábor opustil asi po třech týdnech dne 27. 1. 2021, jelikož v Rumunsku zůstat nechtěl – proto pokračoval ve své cestě za pomoci převaděčů, kamion ale skončil cestu v České republice, kde byl žalobce objeven. Ani v České republice zůstat nechce, a proto pokud by byl propuštěn, odcestoval by do Francie. Ve vlasti mu hrozí nebezpečí od hnutí Taliban a z důvodu války, může se ale vrátit ke své rodině.

9. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná uvedla, že bylo prokázáno, že žalobce požádal v Rumunsku o azyl, a jsou mu proto známy azylové postupy, zejména že cizinci mají povinnost setrvat v zařízeních pro cizince po dobu vedeného azylového řízení do jeho skončení. Navzdory tomu žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky, přičemž zde nehodlal zůstat ani se (dobrovolně) nechtěl vrátit do Rumunska, nýbrž měl (má) v úmyslu (nelegálně) cestovat dále do Francie. Žalovaná konstatovala, že předání žalobce podle nařízení Dublin III je reálné, neboť jí nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání do jiného členského státu Evropské unie uskutečněno. Při předání v rámci dublinského řízení žalobce nebude nikterak ohrožen, jelikož Rumunsko je bezpečným evropským státem a nehrozí, že by byl žalobce vrácen zpět do Afghánistánu. Shledala i proto, že zajištění pro žalobce není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého ani rodinného života. Doba zajištění byla stanovena tak, aby zajištění trvalo co nejkratší možnou dobu, ale zároveň tak, aby bylo reálné zrealizovat předání. V daném případě žalovaná neshledala podmínky pro uložení žádného ze zvláštních opatření, naopak dospěla k závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce uteče a bude se svévolně pohybovat (nejen) na území České republiky, čímž se stane nedohledatelným.
10. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí (viz poslední odstavec jeho odůvodnění) zabývala výslovně i otázkou, zda v Rumunsku (ne)existují systémové nedostatky azylového řízení, ač to žalobce nenamítal. Dospěla přitom k závěru, že: *„k takovýmto nedostatkům ve státě předání nedochází a konstatuje i neexistenci důvodných pochybností o této skutečnosti. Správní orgán je názoru, že v Rumunsku dodržují standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky a to ani v souvislosti s pandemií COVID-19. Podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě nenesou trhlin, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán dále vycházel z výpovědi jmenovaného ze dne 29.01.2020, v níž jmenovaný neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Rumunska respektive na základě, kterých by bylo možno usuzovat, že mu tam brozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán dospěl k závěru, že předání cizince je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť realizaci v době rozhodování o zajištění nebrání žádný systémový nedostatek. Na základě uvedeného má správní orgán za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou ve státě, kam má být dotyčný předán, naplňována.“* Žalovaná (tedy) zejména vyzdvihla, že je Rumunsko součástí Evropské unie, jde o bezpečnou zemi a že tamní azylové procedury jsou běžné; zohlednila též, že se dosud ve své činnosti s negativními námitkami stran azylového řízení v Rumunsku nesetkala.
11. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

12. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
13. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
14. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
15. Podle čl. 28 odst. 3 prvního pododstavce nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle druhého pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle třetího pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A konečně podle čtvrtého pododstavce téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.
16. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu,

pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

17. Jak uvedl rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, „*smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR*“. Rozšířený senát rovněž uvedl, že: „*[o] zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu*“.
18. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-57, dospěl k závěru, že zajištění cizince pro účely jeho předání do jiného členského státu Evropské unie příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 28 nařízení Dublin III není možné, absentuje-li reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, tedy je-li evidentní, že cizinec nebude do jiného členského státu Evropské unie ve lhůtách stanovených čl. 28 citovaného nařízení předán.
19. Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu soud nejprve předesílá, že mu není známo, že by kompetentní orgány v době vydání napadeného rozhodnutí rozhodly o pozastavení dublinských transferů do Rumunska. To žalobce ostatně netvrdí ani neprokazuje, jelikož explicitně hovoří pouze o tom, že toliko v *prosinci 2020* fakticky neproběhly žádné dublinské transfery do Rumunska. Z toho pak dovozuje pochybnosti, zda je jeho předání realizovatelné, pročez žalované vytýká, že se touto otázkou dostatečně nezabývala.
20. Soud však zdůrazňuje, že ze samotné skutečnosti, že se v průběhu měsíce *prosince 2020* nepodařilo do Rumunska předat žádného z cizinců, nelze dovozovat, že tomu tak jistě bude i v budoucnu. Dokonce i za situace, kdy by ze statistik o předávání cizinců za *poslední období* vyplývalo, že úspěšnost předání byla rovna nule, nebylo by možné bez dalšího uzavřít, že ani v dalším období neexistuje rozumná šance na realizaci účelu zajištění. Na základě takového výkladu statistických údajů by žalovaná musela navždy rezignovat na plnění svých zákonných úkolů, neboť v návaznosti na první období s „nulovou úspěšností“ předání by paušálně bylo vyloučené jakékoliv budoucí zajišťování cizinců za účelem jejich předání, čímž by došlo k vyprázdnění právního institutu zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, a výše citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 256/2015-57, bod 36).
21. Ze správního spisu ani ze žaloby nevyplývá *prima facie* zřejmá nepravděpodobnost realizace účelu zajištění, jež by měla za následek nesplnění zákonných podmínek pro aplikaci institutu zajištění. Ani s ohledem na epidemiologickou situaci v tuzemsku a v jiných zemích přitom rozhodně nelze tvrdit, že bylo (je) objektivně vyloučeno, že se transfer realizuje, neboť tato situace se pomalu vyvíjí pozitivním směrem, žalobce nepatří mezi skupinu zvláště ohroženou šířením viru, a nadto i v případě uzavření hranic není vyloučeno, aby příslušné státy s ohledem na své povinnosti plynoucí z dublinského nařízení realizovaly *ad hoc* povinné transfery. S ohledem na výše uvedené proto soud akceptuje (byť velice stručně) odůvodnění uvedené na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná výslovně uvedla, že předání žalobce podle nařízení Dublin III je reálné, neboť jí nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by předání nemohlo být uskutečněno.

Vzhledem k předpokládané složitosti přípravy předání (kterou popsala na předcházející straně napadeného rozhodnutí) pak žalovaná stanovila i dobu zajištění. Žalobní bod týkající se nedostatečného posouzení realizace transferu do Rumunska tak není důvodný.

22. Dále se soud věnoval druhému okruhu žalobní argumentace, která spočívá v námitce, že žalobcovo předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o udělení mezinárodní ochrany je s ohledem na čl. 3 bod 2 nařízení Dublin III nepřípustné, neboť azylové řízení v Rumunsku vykazuje systémové vady, přičemž žalovaná tuto skutečnost chybně vyhodnotila.
23. Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10 N. S.). Judikatura navazující na výše citované usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ve vztahu k zajištění za účelem správního vyhoštění mimo území Evropské unie, u něž se tato vyvratitelná domněnka bezpečné země neuplatní, dovodila, že: *„při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51; obdobně viz rozsudky NSS ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43). V rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019-34, pak NSS na uvedenou judikaturu navázal a dodal, že: *„závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 As 79/2010 nelze vykládat tak, že při jakýchkoliv (byť sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince je správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitra o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek, a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.“*
24. Soudy tedy i v případech zajištění za účelem správního vyhoštění do třetích zemí mimo území Evropské unie, u kterých mnohem častěji hrozí nerealizovatelnost účelu zajištění s ohledem na princip *non-refoulement* (jehož odrazem je právě čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III), akceptují i jen stručné vysvětlení či povrchní úvahu ohledně neexistence důvodů znemožňujících vycestování. Správní orgány mohou vyjít i ze skutečností, které jsou jim známy z úřední činnosti (rozhodování v obdobných věcech cizinců pocházejících ze stejné země), což zpravidla nebude podloženo písemností ve správním spisu.
25. Přímo otázkou zkoumání systémových nedostatků v azylovém řízení se zabýval také rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, kde uvedl, že správní orgány nemusejí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází, či nikoliv. NSS uvedl, že (zvýraznění doplněno zdejším soudem): *„[p]okud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění*

nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti.“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát poukázal na to, že k rozhodování o přemístění samotném není příslušná žalovaná, ale Ministerstvo vnitra. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu, a proto neshromažďuje takové podklady, jako ministerstvo. Soud uvedl, že žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění musí (může) vycházet z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Toliko ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat. **Soud pak uzavřel, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky.** Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.

26. S ohledem na výše uvedenou judikaturu tedy nelze bez dalšího přisvědčit žalobci, že se žalovaná otázkou systémových nedostatků měla zabývat (i bez námítky) *ex offio*. Tuto povinnost by totiž měla pouze tehdy, dospěla-li by k závěru, že takové nedostatky v Rumunsku existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Žalovaná se však přesto otázkou systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku zabývala i výslovně – srov. zejména tomu speciálně věnovaný poslední odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí.
27. Byť žalobce v žalobě tvrdil (a navrhoval k důkazu listinu podle jeho slov dokládající), že systémové nedostatky v azylovém řízení v Rumunsku skutečně existují a jsou všeobecně známé, v průběhu správního řízení nic v tomto směru nenamítal (jak vyplývá z protokolu o podání vysvětlení, který je součástí správního spisu). Nestěžoval si na nedostatky tlumočení při kontaktu s rumunskými úřady, na nedostatek právní pomoci, na nevyhovující podmínky ubytování, na špatnou zdravotní péči či hygienu ani na jakékoliv jiné (diskriminační) zacházení. Předmětné výtky uplatnil až v žalobě.
28. Soud nezpochybňuje, že podmínky v rumunských uprchlických centrech nemusí být (nejsou) ideální (např. pokud jde o nedostatky týkající se hygieny), ani tyto skutečnosti však nestačí bez dalšího k závěru, že by nedostatky tamního systému dosáhly takového stupně (tak zásadního charakteru), že by bylo možno mluvit o nedostacích systémové povahy ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Totéž platí i o tvrzených problémech týkajících se tlumočení, zajištění právní pomoci, využívání sociálních benefitů či integračních programů v Rumunsku (k tomu soud odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, body 15 a 16, kde se i NSS k této problematice již podrobně vyjádřil). Byť je možné a poněkud nešťastné, že se snad žalobce v důsledku

problémů s tlumočením o své povinnosti setrvat v Rumunsku a tom, že je projednávána v uvedené zemi jeho azylová žádost, dozvídá až v České republice, samo o sobě to neznáméná, že by nemělo být respektováno, že azylová procedura má probíhat právě v Rumunsku jako patrně první členské zemi EU, do níž žalobce vstoupil, přičemž žalobce bude moci uvedené skutečnosti před tamějšími úřady namítat.

29. Naopak podstatné je, že závažné nedostatky systémové povahy v Rumunsku neshledávají správní orgány, jakož ani soudy (z nedávné judikatury srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020-50, nebo usnesení ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, body 11 a 12 a další tam citovanou judikaturu, nebo usnesení ze dne 24. 2. 2020, č. j. 2 Azs 234/2019-44, body 11 a 12; v případě zdejšího soudu např. rozsudek ze dne 3. 3. 2021, č. j. 52 A 5/2021-17).
30. Za situace, kdy tedy žalobce ani v podané žalobě netvrdil konkrétní skutečnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti, že (zda) Rumunsko trpí systémovými nedostatky v azylovém řízení, popř. že (zda) žalobci osobně v této zemi hrozí újma, neměla žalovaná povinnost provádět rozsáhlé šetření a shromažďovat o situaci v Rumunsku podklady a mohla se spokojit s tím, že jí nejsou známy případy (z její praxe ani z judikatury), které by zavadaly pochybnost o existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém řízení.
31. Soud tak uzavírá, že existenci systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku neshledal a ani nedospěl k závěru, že by v tomto směru panovaly důvodné pochybnosti. Žalobní bod týkající se nesprávného vyhodnocení přípustnosti předání žalobce do Rumunska tedy není důvodný.
32. S ohledem na shora uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.
34. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí věci včetně první porady s klientem a sepsí doplnění žaloby – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce